

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

อยากดีต้องบังคับ

วันนี้ก็ขึ้น ๘ คำแล้วนี้ โห วันคืนปีเดือนมันมืดแจ่ม ๆ มันหมุนของมันอยู่ตลอด
เดี่ยวถึงวันนั้นเดี่ยวถึงวันนี้ วันเก่านั้นแหละ มืดกับแจ่มอันเก่านั้นแหละ พวกเราก็ตื่น
มืดกับแจ่มนี้แหละ ประสามืดประสาแจ่มมีมาตั้งกับตั้งกลับพากันตื่น วันนั้นเดือนนี้ ปี
ชวด ฉลู ขาล เกาะ มะโรง มะเส็ง วันไปวนมาอยู่อย่างนั้น อาทิตย จันทร อังคาร พุธ
พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์ วันอยู่อย่างนั้น ๒๔ ชั่วโมงนี่เหมือนกัน ทุ่ม โมง โมงแล้วทุ่ม มืดแจ่ม
เขาอยู่เฉย ๆ ธรรมดาเขาไม่ได้เป็นบ้าเหมือนคน โลกสมมุตินิยมก็มีเป็นธรรมดาว่าแต่
ไม่ตื่นเท่านั้น เรานี่ว่าตื่นต่างหากนะ ตื่นมืดตื่นแจ่มตื่นไปอะไรนักหนา ตื่นตัวนั้นชิตี รู้
เนื้อรู้ตัว

ให้มีภาคปฏิบัติให้มากนะชาวพุทธเรา เวลานี้ภาคปฏิบัติจะไม่มีนะในตัวของเรา
พุทธเรา มีแต่กิริยา อรหิ สมมาสมพุทธิ เจย ๆ ลมปากเฉย ๆ กิเลสไม่ได้กลัวนะลม
ปากมันกลัวแต่ภาคปฏิบัติ ว่ายังงิเอากันเลย ๆ นั้นละภาคปฏิบัติ ไม่ควรทำไม่ทำ ไม่
ควรไปไม่ไป ไม่ควรกินไม่กิน ไม่ควรอยู่ไม่อยู่ ไม่ควรใช้ไม่ใช้ อย่างนั้นจึงเรียกภาค
ปฏิบัติ ตัดกันลง ๆ ชี ถ้าไม่มีภาคปฏิบัตินี้จะจมจริง ๆ นะอย่าว่าพูดเล่นนะ

ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ของเล่นนะ เวลานี้แหกเหลวไปหมด ไม่มีใครสนใจ
ปฏิบัติตัวตามอรรถตามธรรม มีแต่ถูกกิเลสลากกิเลสขึ้นไปที่ไหน ๆ เหมือนกันหมด
มองดูแล้วสลดสังเวชจะตายไป มีแต่ลวดลายของกิเลสเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มเด็กเต็ม
ผู้ใหญ่ เต็มชั้นเต็มภูมิของชั้นใด ๆ ก็ตาม วงราชการงานเมืองมาโดยลำดับลำดับจนถึง
ตาใส ๆ เหมือนตาแมวตาเด็ก มันสั่งสอนกันไปแบบกิริยามารยาทการแสดงออก ไม่
ต้องสอนกันว่า ก.ไก่ ก.กา แหะ สอนกันด้วยกิริยามารยาทเด็กก็ยึดเอาไปปฏิบัติไปทำ
แล้วเสียกันระนาวไปเลยนี้ มันน่าทุเรศจริง ๆ นะ

ไม่มีภาคปฏิบัติชาวพุทธเราทำยังงิกัน รับศีลก็สักแต่ว่ารับไปเฉย ๆ ไม่สนใจ
ปฏิบัตินี้ชิตี ไม่ทราบว่าเป็นยังงิ สุนัขเป็นยังงิมันหลอกไปหมดนะ ภาคปฏิบัติไม่มี
หาความสุขไม่ได้นะ เราจะเอาความสุขจากอะไรถ้าไม่เอาความสุขจากตัวของเราเอง
ปฏิบัติตัวเอง ต้องฝึกต้องหัดชิตี ก็ดูเอาซิพระท่านมาอยู่ที่นี่ทั่วประเทศ เมืองนอกก็มี
เต็มอยู่ในวัดนี้ ท่านมาฝึกหัดตัดแปลง บางองค์ไม่ฉันทังหันไม่ทราบที่วันแล้วนี้ บาง
องค์ ๔๐-๕๐ วันเห็นไหมท่านไม่เห็นตายนี้ ท่านฝึกท่าน นี้ก็พระท่านฝึก-ท่านฝึกเพื่อ
ตัวดี อดอาหารยากอะไร อยากกินเมื่อไรก็กินได้ไม่ยากนี่นะ

การที่จะตัดสันตานกิเลสตัวมันทำลายเรามันสำคัญมากตัวนี้นะ เอาให้มันขี้ทะเล็กออกเลยขี้กิเลส ๆ มันไม่มีอะไรมีแต่กิเลสเอาเราขี้ทะเล็กใช้ไม่ได้เลยนะ ไม่มีอะไรจริงจิงทะเลาะ ๆ แหละ ๆ มองไปไหนมีแต่ทะเลาะ ๆ แหละ ๆ ไม่มีอะไรจริงจิง กิเลสทำหน้าที่กอบโกยหาผลประโยชน์ใส่มันแล้วโกยเอาความทุกข์มาเผาหัวเราเท่านั้น มองไปไหนเหมือนกัน ไม่มีกิริยาของชาวพุทธเลยจะทำยังไง

การฝึกหัดตัดแปลงตนเองไม่มี การบังคับตนเองเพื่อความดีไม่มีจะเอาความดีมาจากไหน มันไม่มีนะความดี มีแต่ความเลวเลวลงไปเรื่อย ๆ ๆ ดูไปยังเลวลงไปเรื่อย สิ่งที่หลอกที่ล่อกันที่จะให้เลวลงไปโดยลำดับมันมากขึ้นมาโดยลำดับ มาทุกแง่ทุกมุม เพราะฉะนั้นโจรผู้ร้ายถึงชุม คนชั่วถึงชุมคนชั่วถึงมาก เพราะต่างคนต่างสั่งสมความชั่ว ก็เป็นคนชั่วจากคน ระบาดสาตกระจายไปหมดไปที่ไหนก็ดี นี่หนังสือพิมพ์เขาออกล้วงคองูเห่า คือยังไง พวกโจรผู้ร้ายมันไปกัดเอาของข้าราชการผู้ใหญ่ ๆ ละชิ ฟาดเอาพวกนายตำรวจเสียด้วยเข้าไป เป็นอย่างนั้นนะ จิงว่าล้วงคองูเห่า พวกนี้เขาไม่ต้องการคนเชื่อ ใครเชื่อเขาล้วงทั้งนั้นแหละ กำคอเอาเลย

พากันตั้งใจปฏิบัติขี้ ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชายไม่ว่าผู้เฒ่าผู้แก่เป็นคนละแบบ ๆ แต่แบบของกิเลสโกยเอาผลประโยชน์มาใส่ตัวของมันแล้วทุ่มเอาความทุกข์ให้เรา นั่นขี้ มีแต่อย่างนั้นละมาก ยิ่งความคึกความคะนองยิ่งมากเวลานี้เป็นเหมือนหมาเดือน ๙ นะ ดูไม่ได้เลยเดี๋ยวนี้ หมดศักดิ์ศรีดีงาม ไม่ว่าหญิงว่าชายเป็นแบบหมาไปหมดเลย พวกนี้ปฏิบัติตามแบบหมา เดินตามหลังหมาต้อย ๆ มันฉลาดที่ไหนเป็นอย่างนั้น ดูที่ไหนดูไม่ได้เลย

ผู้หญิงผู้ชายตามธรรมดาประเพณีเขาก็ให้มีเขตมีแดนมีศักดิ์ศรีดีงาม จึงเรียกว่ากุลสตรี กุลสตรีคือว่าผู้หญิงในสกุล สกุลที่มีศักดิ์มีศรี แต่ไม่มีมันไม่มีนะกุลสตรี ไปที่ไหนโสเภณี ๆ โสเภณีเด็กโสเภณีผู้ใหญ่มันโสเภณีกันทั้งหมด ไม่มีขอบเขตแล้วเป็นได้ทั้งนั้นเพราะกิเลสไม่ได้ไว้หน้าใครนี่ ถ้าไม่มีศีลมีธรรมเข้าบังคับเสียอย่างเดียวเท่านั้นเสียหมดจิง ๆ นะ

ให้มีภาคปฏิบัติบ้างซิ บังคับตัวเอง เตรีตเตร่เร่ร้อนมันก็เคยมาพอแล้ว ทำใจให้เสียใจให้แตกแหวกแนวไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ ไม่มีศีลมีธรรมเข้ากันทางหวงห้ามบ้างพอเป็นสัดเป็นส่วน จะฉิบหายจิง ๆ นะ ดูไปทางไหนคับแคบแล้วโลกเวลานี้ โลกกว้างก็จริงมนุษย์มากเท่าไรไฟนไฟก็ยิ่งมาก เผากันอยู่ทุกแห่งทุกหน มนุษย์จิตใจแคบ ตีบตันเข้าทุกวัน โหดร้ายขึ้นทุกวันนะ เอะอะฆ่ากันแล้ว ๆ แต่ก่อนเราก็ไม่เห็นมี เราเกิดมานี้ก็นานแสนนานแล้วนะ สังเกตดูเรื่องความเป็นอยู่ของโลกมาโดยลำดับลำดาพอคนมากเข้า ๆ แล้วก็ต่างคนต่างหาพิณหาไฟมาเผากันโดยลำดับลำดาแล้วมันก็เป็น

ไฟไปตาม ๆ กันหมด อะอะฆ่ากันแล้ว ๆ ไม่มีศีลมีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งซึ่งกันและกันเลยทำยังไง

ชาวพุทธเราที่สำคัญ ผู้อื่นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง พวกชาวพุทธที่มีคุณงามความดีของพระพุทธเจ้ามาปะอยู่บนกระหม่อมนี้ยังไม่ยึดไม่ถือนี้นะ ยังไปเอาความชั่วช้ำลามกเอาชี้อาฆาตมูลแห่งมาปะห้วมันอีกแทนธรรมเข้าไปอย่างนั้นไม่เป็นท่านะ ไม่มีภาคปฏิบัติเลยทำยังไงนี้ อยู่ด้วยกันเร่ ๆ ร้อน ๆ หากจุดหมายปลายทางไม่ได้ อยู่ก็อยู่ไปอย่างนั้นละวันหนึ่ง ๆ หาแต่ความรื่นเริงบันเทิงซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสเผาหัวทั้งนั้น หาความสุขความสบายความสงบเย็นใจในครอบครัวเหี้ยเรือนก็ไม่มี เพราะต่างคนต่างเสาะแสวงหาฟืนหาไฟเผาไหม้ตัวเอง เลยหาความสุขไม่เจอนะ

ใครมาหามีแต่บ่นทุกข์ มาเอาเรื่องทุกข์มาให้ทั้งนั้น นี่สังคมทั่วประเทศไทยนี่ว่าอะไร เกี่ยวข้องกับผู้คนไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใดมาเกี่ยวข้องทั้งนั้น มารายไหนมีตั้งแต่เอาเรื่องความทุกข์มา ๆ ก็หาตั้งแต่ความทุกข์มันก็ได้แต่ความทุกข์ละชิ หาความสุขทำไมจะไม่ได้ ความสุขมีอยู่ความทุกข์มีอยู่ บาปมีอยู่บุญมีอยู่ หาอะไรก็ได้ นี่เราหาแต่ความทุกข์ก็ได้ความทุกข์จะมาบ่นกันหาประโยชน์อะไร ไม่เกิดประโยชน์

การปล่อยเนื้อปล่อยตัวนี่นำมาซึ่งความทุกข์ให้พากันจำเอา การปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามอหิชาศัย อหิชาศัยก็อหิชาศัยของกิเลสนั่นแหละมันลากไป ๆ ฎไปถลอกปอกเปิก ครั้นผลได้มาก็มีแต่ความทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง ใครเข้ามาหามีแต่เรื่องทุกข์ คนนั้นทุกข์แบบนั้นคนนี้ทุกข์แบบนี้ทุกข์หลายแบบหลายฉบับ ยุ่งไปหมดเลย เราเลยจะตายฟังความทุกข์คน ทั้ง ๆ ที่ต่างคนต่างหาความสุข ไม่เห็นมีใครเจอความสุข แม้แต่มหาเศรษฐีมาเกี่ยวข้องก็เอาความทุกข์มาพูด ความเป็นมหาเศรษฐีไม่เห็นเอามาพูดความสุขเพราะมีเงินมากไม่เห็นพูดเลย เอาตั้งแต่ความทุกข์ความทรมานมาพูด ยิ่งทุกข์มาก เศรษฐีทุกข์มากกว่าคนธรรมดาสามัญเรา เพราะเรื่องมีมาก การงานมีมาก สิ่งเกี่ยวข้องมีมากมันก็ทุกข์มากละชิ มันทุกข์อยู่ที่หัวใจ ใจติดดินอยู่ตลอดเวลา นอนก็ไม่หลับ ฟังชิ มันคิดมากนอนไม่หลับ

ให้มีภาคปฏิบัติกันบ้างซิ ถ้าไม่มีจริง ๆ นะจะไม่มีเหลือนะมนุษย์เรา ชาวพุทธเราที่เหลือจะเป็นชาวไหนไป กิเลสไม่มีเวลาอ่อนตัวนะ คำว่า ชราปี ทุกฺขา มรณมุปี ทุกฺข์ ว่าความแก่ก็เป็นทุกข์ กิเลสแก่กิเลสเป็นทุกข์ ความตายกิเลสเป็นทุกข์เพราะตายไม่เคยมีนะชาติปี ทุกฺขา กิเลสเกิดเป็นทุกข์ กิเลสไม่มีคำว่าเกิดเป็นทุกข์ กิเลสเกิดอยู่บนหัวใจคนเผาหัวใจคน แก่ชราก็มีแต่คนแก่ชรา กิเลสไม่เคยแก่ไม่เคยอ่อนตัวเลย นั้นชราปี ทุกฺขา มรณมุปี ทุกฺข์ มีแต่พวกเราทั้งนั้นนะได้รับความทุกข์ความทรมาน กิเลสไม่ได้เป็น ชาติปี ทุกฺขา ชราปี ทุกฺขา มรณมุปี ทุกฺข์ ในกิเลสไม่มี เพราะฉะนั้นกิเลสจึง

สนุกเหยียบหัวคน เต็มบ้านเต็มเมืองมีแต่เรื่องความทุกข์ความทรมานไปหมดจะทำยังไง ให้มีศีลมีธรรมบังคับตัวเองซิ ทำไมบังคับไม่ได้ เราบังคับไม่ได้จะให้ใครมาบังคับตัวของเรา ต้องบังคับตัวเองถ้าอยากดีนะ

ตะกั๊นก็พูดถึงเรื่องพระท่านมาจากทั่วประเทศเขตแดน ท่านมานี่ท่านมาฝึกมาทรมานท่าน ท่านเป็นทุกข์หรือไม่เป็นทุกข์ ท่านก็ทุกข์ แต่ทุกข์เพื่อความสุขจะเป็นไรไป ไอ้ทุกข์เพื่อจมนั้นชิมันสำคัญมาก พวกเรามันทุกข์เพื่อจมนะไม่ได้ทุกข์เพื่อสุข อันนี้ฝึกทรมานตนเองถึงยากลำบากบ้างก็เอาเพื่อชั้ยชนะนี้ พวกมันจำเอานะ เอาละหันหน้าไปทางโน้นไหว้พระแล้วรับศีล พูดมากมันเหนื่อยนะ พูดทุกวัน ๆ